

Zagreb, 15.12.2023.

JUJNOVIĆ LUČIĆ MARKOVIĆ
ODVJETNIČKO DRUŠTVO / LAW FIRM

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

**Amruševa 2/II
10000 Zagreb**

**Posl. br.: St-1329/2022
Kanc.br.: D-61-2**

Pravna stvar:

Dužnik: Naziv: **DIV GRUPA d.o.o.**
OIB: 33890755814
Adresa sjedišta: Samobor, Bobovica 10A

*zastupano po punomoćniku Goranu Jujnoviću Lučiću, odvjetnik u JUJNOVIĆ LUČIĆ
MARKOVIĆ Odvjetničko društvo d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Strojarska cesta
20/XXIII*

Vjerovnik: Naziv: **KONTOURS d.o.o.**
OIB: 64102029858
Adresa sjedišta: Samobor, Zagrebačka ulica 2B

Radi: predstečaja;

Dostaviti: sudu e-komunikacijom;

Prilozi: Zapisnik od 5.5.2023. godine kao **Prilog 1**, Očitovanje povjerenika od 19.5.2023.
godine kao **Prilog 2**, Odgovor na žalbu dužnika kao **Prilog 3**, Prijave vjerovnika kao
Prilog 4

Primjerci: 1x (jednostruko);

ODGOVOR NA PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

ODGOVOR NA PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

- I/ Dužnik je zaprimio prijedlog vjerovnika KONTOURS d.o.o. za dopuštenje revizije u odnosu na točku II. izreke rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-2555/2023-2 od 19.09.2023. godine (*u daljnjem tekstu: „Drugostupanjsko rješenje“*) kojim je odbijena žalba vjerovnika protiv Rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1329/2022 od 16.06.2023. godine, ispravljen rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1329/2022 od 10.07.2023. godine (*u daljnjem tekstu: „Rješenje o potvrdi plana“*) u predmetu pod gornjim brojem, te ovim putem u otvorenom zakonskom roku daje sljedeći

odgovor na prijedlog za dopuštenje revizije

kojim osporava dopuštenost i osnovanost prijedloga u cijelosti, a sve kako je to navedeno u nastavku ovog podneska.

- II/ Dužnik ističe kako za podnošenje prijedloga za dopuštenje revizije protiv Drugostupanjskog rješenja (*u daljnjem tekstu: „Prijedlog“*) nisu ispunjene formalnopravne pretpostavke iz članka 400. Zakona o parničnom postupku (*u daljnjem tekstu: „ZPP“*), uslijed čega je isti nedopušten.

Člankom 400. ZPP-a propisano je da stranke mogu podnijeti reviziju i protiv rješenja drugostupanjskog suda kojim je postupak pravomoćno završen ako je Vrhovni sud Republike Hrvatske dopustio podnošenje revizije.

Pravomoćnošću rješenja o potvrdi plana restrukturiranja predstečajni postupak nije završen, budući da po pravomoćnosti navedenog rješenja sud donosi rješenje o zaključenju predstečajnog postupka..

Člankom 74.a stavkom 1. Stečajnog zakona (*u daljnjem tekstu: „SZ“*) propisano je da će sud donijeti rješenje o zaključenju predstečajnoga postupka čim rješenje o potvrdi plana restrukturiranja postane pravomoćno.

Člankom 74.a stavkom 2. SZ-a propisano je da je prije zaključenja predstečajnoga postupka dužnik dužan namiriti troškove predstečajnoga postupka te nesporne dospjele tražbine vjerovnika koje su nastale nakon otvaranja predstečajnoga postupka, a za sporne pružiti odgovarajuće osiguranje.

Iz citiranih odredaba jasno proizlazi kako se predstečajni postupak meritorno završava pravomoćnošću rješenja o zaključenju predstečajnog postupka, kojeg sud donosi pod uvjetom da su za to ispunjene pretpostavke iz članka 74.a stavka 2. SZ-a.

S obzirom na to da predmetni predstečajni postupak u trenutku pisanja ovog podneska još uvijek nije pravomoćno zaključen, nesporno nije ispunjena zakonska pretpostavka iz članka 400. ZPP-a za dopuštenost Prijedloga te je isti potrebno kao takav odbaciti.

Dokaz: uvid u dokumentaciju u spisu na e-oglasnoj ploči sudova

- III/ Dužnik nadalje ističe kako nisu ispunjene ni formalnopravne pretpostavke iz članka 385.a ZPP-a za dopuštenost Prijedloga.

- 3.1. U odnosu na pravnu osnovu iz članka 385.a st.1. ZPP-a, dužnik ističe kako pitanja postavljena u Prijedlogu ne predstavljaju pravna pitanja koja su nižestupanjski sudovi u postupku razmatrali, a koja su važna za

odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu.

Naime, pitanja postavljena u Prijedlogu prije svega nisu važna za odluku u postupku te odgovori na ista ne bi utjecali na ishod postupka, jer se temelje na nedokazanim pretpostavkama vjerovnika o bitnim činjenicama (koje pretpostavke vjerovnik ne samo da nije dokazao tijekom postupka nego iste u Prijedlogu ničime ne argumentira niti predlaže bilo kakve dokaze radi dokazivanja istih), kao i pravnom pitanju koje niži sudovi nisu uopće razmatrali te koje pravno pitanje vjerovnik nije postavio ni u žalbi protiv Rješenja o potvrdi plana ni u Prijedlogu.

- a) Tako pitanje pod točkom I. glasi: „*I. Smije li predstečajni dužnik, prema odredbama Stečajnog zakona (NN 71/15, 104/17, 36/22), tijekom trajanja predstečajnog postupka plaćati pojedinim svojim vjerovnicima obveze dospjele prije otvaranja predstečajnog postupka (koje su prethodno uredno prijavljene kao tražbine vjerovnika i ne predstavljaju plaćanja nužna za redovno poslovanje, obveze iz novog zaduženja ili tražbine radnika predstečajnog dužnika), a uz prethodnu suglasnost predstečajnog povjerenika/povjerenice?*“

Iz postavljenog pitanja je razvidno kako se isto odnosi na plaćanja za koja bi bilo utvrđeno ili dokazano kako ne predstavljaju plaćanja nužna za redovno poslovanje. Drugim riječima, sve i kada bi revizijski sud dao negativan odgovor na predmetno pitanje te utvrdio kako predstečajni dužnik ne smije uz suglasnost povjerenika vršiti plaćanja obveza dospjelih prije otvaranja prestečajnog postupka, odgovorom na navedeno pitanje bila bi isključena sva plaćanja obveza dospjelih prije otvaranja predstečajnog postupka koja su nužna za redovno poslovanje.

Budući da je dužnik tijekom postupka dokazao kako su sva plaćanja koja vjerovnik smatra spornima te zbog kojih je podnio Prijedlog bila nužna za redovno poslovanje, kako je potvrđeno i od strane nižih sudova i povjerenika, a vjerovnik nije navedenu činjenicu tijekom postupka uopće doveo u pitanje, razvidno je kako odgovor na predmetno pitanje ni na koji način ne bi utjecao na odluku u predmetnom postupku.

U konkretnom slučaju, tijekom prvostupanjskog postupka je nesporno utvrđeno od strane suda i povjerenika kako isplate vjerovnicima koje vjerovnik smatra spornima (str. 7 i 8 zapisnika s ročišta za glasovanje od 5.5.2023. godine te podnesak povjerenika od dana 19.5.2023. godine, koji se dostavljaju u prilogu) ili nisu izvršene od strane dužnika ili predstavljaju plaćanja nužna za redovno poslovanje u smislu članka 29. stavka 2. SZ-a, koja su dopuštena temeljem članka 67. stavka 2. SZ-a.

Tijekom postupka dužnik je dokazao kako je u pogledu tražbina KLIMAOPREMA d.o.o., ADRIA WINCH d.o.o., Sveučilišta u Osijeku i Sveučilišta u Splitu, riječ o novčanim iznosima koji su sukladno Ugovoru o dodjeli bespovratnih sredstava za projekte koji se financiraju iz sredstava EU fondova KK.01.2.2.02.0022 „Centar kompetencija za naprednu mobilnost“ od 10.9.2020. te Sporazumu o partnerstvu Prijavitelja i partnera u provedbi projekta istraživanja i razvoja „Centar kompetencija za naprednu mobilnost“ od 8.11.2017. godine i Dodatka I ugovoru od 26.6.2020. isplaćeni od strane EU fondova na račun dužnika čija ugovorna obveza je bila alokacija zaprimljenih sredstava partnerima na projektu, među kojima su KLIMAOPREMA d.o.o. i ostali gore navedeni vjerovnici.

Dakle, novčana sredstva koja su „sjela“ na račun dužnika nisu bila vlasništvo dužnika, već partnera kojima su namijenjena sukladno ulogama u projektu, a dužnik je imao obvezu ta ista novčana sredstva

preraspodijeliti partnerima, tako da je u pravnom smislu riječ o izlučnom pravu, a ne novčanim tražbinama KLIMAOPREME d.o.o. i navedenih vjerovnika. Činjenica da je riječ o izlučnom pravu proizlazi i iz prijava tražbina navedenih vjerovnika (koje dužnik dostavlja u prilogu).

Neovisno o navedenom, a s obzirom da su vjerovnici istovremeno svoje izlučno pravo prijavili kao tražbinu u postupku, upravo radi transparentnosti i zaštite interesa svih vjerovnika u postupku, odluka o prijenosu novčanih sredstava na račun partnera donesena je uz suglasnost povjerenika i prethodno savjetovanje s uređujućom sutkinjom temeljem zaključka kako je prijenos navedenih sredstava nesporno nužan za nastavak redovnog poslovanja te je takva odluka u interesu svih vjerovnika, budući da su u pitanju sredstva koja su povučena iz europskih fondova te bi u slučaju neispunjenja te obveze dužnik bio obavezan vratiti cjelokupan iznos koji je primio za provedbu predmetnih projekata.

Dakle, tijekom postupka je nesporno utvrđeno kako je riječ o plaćanjima koja su nužna za redovno poslovanje dužnika u smislu članka 29. stavka 2. SZ-a.

Člankom 67. stavkom 2. SZ-a propisano je da u razdoblju iz stavka 1. istog članka (od dana otvaranja predstečajnoga postupka do njegova završetka) dužnik ne smije ispunjavati obveze nastale i dospjele prije otvaranja predstečajnoga postupka, osim obveza iz članka 29. stavka 2. ovoga Zakona.

Iz citirane odredbe SZ-a jasno proizlazi kako dužnik smije ispunjavati obveze nastale i dospjele prije otvaranja predstečajnog postupka pod uvjetom da je riječ o obvezama iz članka 29. stavka 2. SZ-a, kojima su obuhvaćena plaćanja koja su nužna za redovno poslovanje dužnika.

Dakle, suprotno tumačenju Vjerovnika, ako je riječ o plaćanjima koja su nužna za redovno poslovanje, dužnik ista smije plaćati neovisno o tome jesu li ista nastala i dospjela prije ili nakon otvaranja predstečajnog postupka.

Navedeno proizlazi i iz pravnog mišljenja izv. prof. dr. sc. Antuna Bilića dostavljenom od strane Vjerovnika, koji izvodi sljedeći zaključak: „*Prema odredbama Stečajnog zakona, tijekom trajanja predstečajnog postupka, predstečajni dužnik ne smije plaćati pojedinim svojim vjerovnicima obveze dospjele prije otvaranja predstečajnog postupka (koje su prethodno uredno prijavljene kao tražbine vjerovnika i ne predstavljaju plaćanja nužna za redovno poslovanje, obveze iz novog zaduženja ili tražbine radnika predstečajnog dužnika), samo na temelju toga što ima prethodnu suglasnost predstečajnog povjerenika/povjerenice.*“

Dužnik je tijekom postupka iznio konkretne i valjane razloge temeljem kojih su i povjerenik i niži sud zaključili kako je u pogledu plaćanja partnerima na projektu riječ o plaćanjima nužnim za redovno poslovanje, koje razloge Vjerovnik nije uopće osporio. Vjerovnik prilikom osporavanja zakonitosti predmetnih plaćanja u smislu članka 67. st. 2. SZ-a nije iznio niti jedan argument niti predložio bilo kakav dokaz na okolnost kako predmetna plaćanja ne bi bila nužna za redovno poslovanje.

Budući da Vjerovnik predmetno pitanje temelji na pretpostavci kako predmetna plaćanja ne predstavljaju plaćanja nužna za redovno poslovanje, a za koju pretpostavku ne nudi nikakve argumente ni dokaze, dok je s druge strane dužnik tijekom postupka iznio valjane razloge kako je upravo riječ o plaćanjima nužnima za redovno poslovanje koje su prihvatili i sud i povjerenik kao nadzorno tijelo, razvidno je kako predmetno pitanje nije uopće relevantno za odluku u ovom postupku te kao takvo ne predstavlja važno pravno pitanje u smislu odredbe članka 385.a st. 1. ZPP-a.

Dokaz: *Zapisnik od 5.5.2023. godine kao Prilog 1, Očitovanje povjerenika od 19.5.2023. godine kao Prilog 2, Odgovor na žalbu dužnika kao Prilog 3, uvid u dokumentaciju u spisu*

- b) Pitanje pod točkom II. Prijedloga glasi: „Može li suglasnost predstečajnog povjerenika/povjerenice na plaćanje od strane predstečajnog dužnika prema vjerovniku derogirati zakonsku zabranu ispunjavanja obveza nastalih i dospjelih prije otvaranja predstečajnog postupka iz članka 67. st. 2 Stečajnog zakona (NN 71/15, 104/17, 36/22)?“

Dužnik ističe kao i u prethodnoj točki ovog podneska, kako su predmetna plaćanja izvršena temeljem članka 67. stavka 2. SZ-a u vezi s člankom 29. stavkom 2. SZ-a, kao plaćanja nužna za redovno poslovanje, a vjerovnik tijekom postupka ni u Prijedlogu nije ponudio nikakve argumente ni dokaze kako se ne bi radilo o plaćanju nužnom za redovno poslovanje.

Stoga, činjenica da li je povjerenik dao ili nije dao suglasnost za navedena plaćanja nema nikakvog utjecaja na zakonitost izvršenih plaćanja pa se tako povodom predmetnog pitanja u reviziji ne može očekivati odluka o pravnom pitanju koje je važno za odluku u postupku.

S time u vezi, a radi izbjegavanja ponavljanja, upućuje se na navode dužnika iz točke 3.1.a) ovog podneska.

U pogledu preostala tri pitanja, ista ne predstavljaju važna pravna pitanja koja bi bila važna za odluku u sporu, jer se također temelje na pretpostavci da bi dužnik vršio zabranjena plaćanja, odnosno postupao protivno članku 67. st. 2. SZ-a, što tijekom postupka nije utvrđeno niti bi vjerovnik u Prijedlogu dokazao kako bi predmetna plaćanja bila nedopuštena, odnosno kako ne bi bila obuhvaćena iznimkom iz članka 29. stavka 2. SZ-a.

Pored navedenog, u pogledu pitanja pod točkama IV. i V., riječ je i o pitanjima koja su izričito uređena zakonskim odredbama.

Stoga odluka povodom revizije ne samo da ne bi bila važna za odluku u sporu, nego ne bi imala nikakvog utjecaja na osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu, budući da nesporno nije riječ o pitanjima koja se odnose na zakonske odredbe o kojima postoji dvojba oko tumačenja ili neravnopravnost u primjeni.

Dokaz: *kao gore*

- 3.2. U odnosu na pravnu osnovu podnošenja Prijedloga iz članka 385.a st.2. ZPP-a, dužnik ističe kako vjerovnik nije učinio vjerojatnim kako bi istome zbog pogrešne primjene materijalnog prava bilo povrijeđeno kakvo temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Vjerovnik u Prijedlogu navodi kako bi dosadašnjim postupanjem prvostupanjskog i drugostupanjskog suda bila povrijeđena ustavna prava zajamčena člankom 14. (jednakost pred zakonom), člankom 18. (pravo na žalbu i djelotvoran pravni lijek) i člankom 29. st. 1. (pravo na pravično suđenje), člankom 48. (zaštita prava vlasništva) Ustava Republike Hrvatske (NN 56/90, 135/97, 08/98, 113/00, 124/00, 28/01, 41/01, 55/01, 76/10, 85/10, 05/14), odnosno kako bi došlo do povrede vjerovnikovih prava iz članka 6. stavka 1. i članka

13. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda glede prava na pravično (pošteno) suđenje i povrede prava na djelotvoran pravni lijek (sredstvo), kao i grube povrede članka 1. Protokola broj 1. uz Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (zaštita prava vlasništva i pravo na mirno uživanje vlasništva), međutim takve paušalne navode nije potkrijepio nikakvim činjenicama ni dokazima.

Osim što se vjerovnik nije u žalbi upoće pozvao na bilo kakve ustavne povrede počinjene tijekom prvostupanjskog postupka, u kojem smislu je prekludiran iste isticati u ovom Prijedlogu, vjerovnik ne daje nikakvo obrazloženje u kojem smislu i na koji način bi smatrao da je tijekom drugostupanjskog postupka došlo do gore navedenih povreda.

Dokaz: *uvid u dokumentaciju u spisu*

IV/ Dužnik zaključno ističe kako tuženik u Prijedlogu nije izložio konkretne razloge zbog kojih smatra da su pitanja koja su postavljena u navedenom smislu važna pitanja niti bi to proizlazilo iz navoda iznesenih u Prijedlogu.

Tuženik u Prijedlogu navodi kako bi Drugostupanjsko rješenje odstupalo od prakse, ali kao protivnu praksu dostavlja Rješenje doneseno u predstečajnom postupku koji se vodio nad društvom Brodosplit d.d. koje je doneseno na potpuno drugačijem činjeničnom osnovu od onog u ovom postupku.

Osim što jedna odluka ne čini sudsku praksu, riječ je o odluci o obustavi predstečajnog postupka temeljem utvrđenja kako bi tijekom postupka bila vršena plaćanja nastala i dospjela nakon otvaranja predstečajnog postupka, koja plaćanja u ovom postupku nisu uopće sporna.

Stoga je razvidno kako u konkretnom slučaju ne postoje odstupanja u sudskoj praksi niti dvojba oko tumačenja predmetnih pravnih propisa, koja bi zahtijevala intervenciju Vrhovnog suda Republike Hrvatske donošenjem odluke o pitanjima postavljenim u Prijedlogu.

Svrha revizije kao izvanrednog pravnog čijeka je da revizijski sud svojom odlukom o postavljenim pravnim pitanjima koja su važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni pridonese razvoju prava kroz sudsku praksu i otkloni opasnost od potencijalnih novih različitih interpretacija pravnih normi, ispravi povredu prava u konkretnom predmetu, pridonese jedinstvenosti prava Republike Hrvatske te svojim autoritetom djeluje na ujednačavanje sudske prakse.

U konkretnom slučaju, osim paušalnih navoda o pogrešnoj primjeni materijalnog prava, tuženik se u Prijedlogu nije uopće dotaknuo pitanja u kojem smislu smatra da bi odluka u revizijskom postupku dovela do jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih subjekata u njegovoj primjeni, odnosno zbog čega smatra da su pitanja postavljena u Prijedlogu u tom smislu važna pitanja, kao ni na koji način bi ista bila važna za odluku u ovom postupku.

Slijedom navedenog, nesporno Prijedlog tuženika ne ispunjava zakonske kriterije propisane citiranim odredbama ZPP-a, a koje pretpostavke je tuženik bio obvezan ispuniti kako bi sud mogao meritorno odlučiti o dopuštenosti revizije u predmetnom postupku.

Dokaz: *uvid u dokumentaciju u spisu*

- VI** Slijedom svega navedenog, predlaže se naslovu donijeti odluku kojom se Prijedlog Vjerovnika odbacuje, podredno odbija te se potvrđuje Drugostupanjsko rješenje u cijelosti.

Dužnik
po punomoćniku: